

KARDELEN

Kültür - Sanat - Edebiyat

Yıl: 2019-2020
Dönem: 1
Sayı: 11

Hilâl KOZ

SEN NEREDESİN?

Okullar açılıyor,
Yapraklar dökülüyor.
Zaman hiç durmadan geçiyor.
Abi, sen neredesin?

Havalar soğuyor,
Camlar buza duruyor,
Kar topu oynayacak kimse olmuyor.
Abi, sen neredesin?

Ağaçlar en güzel elbisesini giyiyor,
Bize yemişlerini sunuyor,
Gözlerim yine seni arıyor,
Abi, sen neredesin?

Ayşe KARAKUŞ
İNTERNET

Ailemle hafta sonu babamın iş yerinin düzenlediği “İnternet’in faydası kadar zararı da var mı?” konulu seminere katıldık. Ben hiç gitmek istemediğim hâlde ailemin ısrarıyla gitmek zorunda kalmıştım.

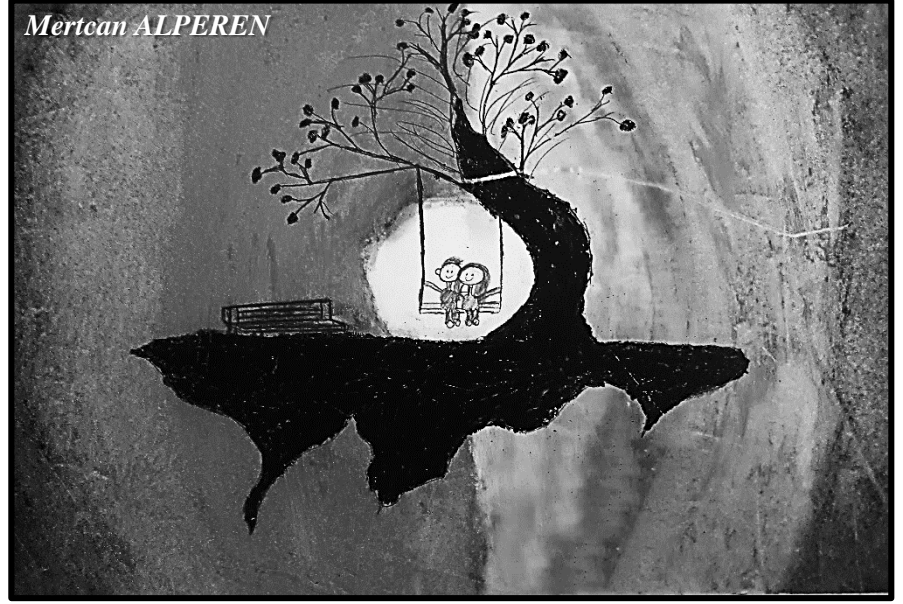
Bütün yetişkinler İnternet’in zararlı olduğunu söylüyorlar. Bence durum hiç de öyle değil. İnternet ne kadar zararlı olabilir ki? İstedğim bilgilere kolayca ulaşabiliyorum, ödevlerimi oradan araştırabiliyorum. Müzik, video, film ve oyunlar sayesinde eğlenceli vakit geçirebiliyorum. Bu kadar yarar varken zararları çok da önemli değil benim için.

Seminer başladığında konuşmacıları hiç dinlemiyordum. Ama zaman ilerledikçe konuşulanlar ilgimi çekmeyi başarmıştı. İnternet’in bu kadar faydasının yanında zararları var mıydı gerçekten? Konuşmacı, “İnternet, insanların özellikle de çocuklarımızın hareketlerini kısıtlıyor, diğer insanlarla iletişim kurmasını engelliyor.” diyordu. Peki, bu doğru olabilir miydi gerçekten? Düşünüyorum da çoğu zaman dışarı çıkıp arkadaşlarımla oynamak yerine, bilgisayarımın oynamayı daha çok tercih ediyorum. Saatlerimi bilgisayarımın başında sıkılmadan harcayabiliyorum. Sanırım konuşmacının söyledikleri doğruydum.

Zaman ilerledikçe daha dikkatli dinlemeye başlamıştım. Meğer ne kadar da çokmuş İnternet’in zararları. Siber zorbalıkla biz çocuklar içe kapanık hâle gelebiliyormuşuz. Sürekli bilgisayar başında oturmaktan hareketsiz bir yaşama mahkûm oluyormuşuz. İnternet’te bulduğumuz her bilgi de doğru değilmiş. Kitaplardan araştırmak yerine İnternet’i kullanarak merak duygumuzu kaybediyormuşuz. Yanlış ve bilinçsiz kullanımlarla daha da tehlikeli bir duruma geliyormuş. Tüm bunları dinleyince aslında İnternet hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark etmiştim.

O gün eve dönerken aklımda tek bir düşünce vardı: İnternet, aslında biz çocukların sandığı kadar masum değilmiş. Oyun oynayarak mutlu olduğumuzu düşündüğümüz bu dünya bizim için birçok tehlikeyi içinde barındırıyor. Bu yüzden İnternet’in yararının olduğu kadar zararının da olduğunu kabul etmeli ve İnternet’i sadece gerektiğinde kullanmalıyız.

Mertcan ALPEREN

Buşe Naz YALÇIN
GÜZEL EVİM

Evimiz bir gecekondu. Bahçemizde çeşitli meyve ağaçları var. Önünde dört odalı kömürlük, tandır ve samanlık var. İsterdim ki daha fazla hayvanımız olsun. Ancak bir horoz, bir de tavuğumuz var. Apartmanda yaşayanların hayatını merak ediyorum. İmrendiğim için değil, belki onların adına üzüldüğüm için. Çünkü oradaki çocukların dışarıda oynayacakları alanlar daha sınırlı. Genelde apartmanları, sokak ya da caddelere çok yakın olduğu için sık sık araba geçiyor yanlarından. Bizim bahçemiz ise oyun parkı olmaya aday neredeyse. Ayrıca bizim gibi müstakil bir evde yaşamak isteyenler de var.

Biz büyük bir aileyiz. Babaannem ve dedemle birlikte yaşıyoruz. Birlikte yaşamak çok güzel. Çünkü babaannem ve dedemin masalları, tecrübeleri olmasaydı bir şeyler eksik olurdu.

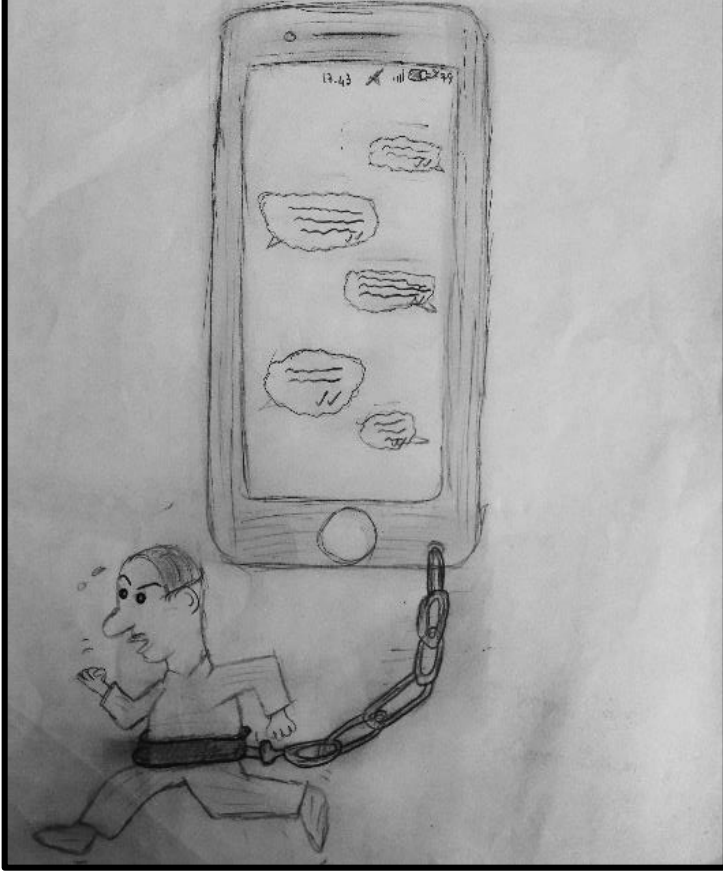
Güzel bir çocukluk geçirdiğimi düşünüyorum. Bir de kardeşimin ayrı bir odası olursa tamamdır.

Nisanur AYDIN
GÜVENLİ BİR LİMAN

Kitap, en şiddetli fırtınalarda sığınabileceğimiz güvenli bir liman, en kederli günlerimizde elimizden tutacak bir dosttur. Sadece kederli günlerimizde mi? Elbette ki hayır. Sevinçli anlarımızın da dostudur onlar. Bir kitapla olduğumuz kadar hiçbir insanla içli dışlı olamayız. Satır satır işleriz onu yüreğimize. Ama satır aralarına dalmayı da ihmal etmeyiz. Kâh kederli bir anne oluruz onlarda kâh emektar bir baba... Kâh elinden şekeri alınmış bir çocuk yahut aşkına ihanet edilmiş bir genç kız... Velhasıl her şey oluruz. Bayılırız, ayılırız, ölürüz, diriliriz. Başka diyarları gezeriz onunla. En sarp yokuşlardan tırmanır, bir kuş gibi süzülürüz uçurumlardan ovalara. Kimi zaman karlı dağlarda geziniriz. Kimi zaman susuz çöllerde. Hayatı görürüz onlarda; acıyı, kederi, heyecanı ve mutluluğu. Boş zaman eğlencesi değildir onlar. Aksine, en dolu anların bile vazgeçilmezi, bilgi kaynağı, umut kıvılcımıdır. Bize faydaları saymakla bitmez. Kitaplar, bizleri toplumların aranan adamı yapar, hayata hazırlar, en derin acıların üstesinden nasıl gelebileceğimizi anlatır ve her zaman yanımızda yer alır.

Bir insan kitap okumanın gerçek heyecanını yaşamamışsa, hayatın birçok tadından mahrum kalmıştır. Kitapları vazgeçilmezimiz gördüğümüz zaman onların esas anlamına nüfuz edeceğiz.

Arda ÇAĞLAR
Gülsüm Ceren YALÇIN

Fatma Nas ÖZTÜRK BANA FISILDARSIN

Bayrağım! Dalga dalga eserek çık karşıma,
Yıkılmaz kalelerin yakışırın burcuna,
Örülürken al rengin kan katılmış harcına,
Sen olmasan ölürüm, kanım sensin bayrağım.

Seni nerede görsem sevinç kaplar içimi,
Hatırlatırsın bana şerefli geçmişimi,
Asırlarca düşmana korkular verişini,
Her gördüğümde bana fisildarsın bayrağım.

Süzülürken karşımda sana hayran olurum,
Senden ayrılmaktansa sancağının altında gömülürüm,
Canımdan kıymetlisin, candan öte korurum.
Ebediyen karşımda süzül güzel bayrağım.

Zeynep DEMİRCİ MUTLU OLSUN DİYE

Bir dünya isterim,
İçinde sevinçler olan.
Saygı, sevgi olan bir dünya.
İşte güzel bir dünya.

Göğün mavi,
Çimlerin yeşil,
Ağaçların, çiçeklerin
Bize göz kırptığı bir dünya.

Mutlu olsun diye kalpler,
Savaşların unutulduğu
Bir dünya isterim
Ey büyüklerim!

Sümeyye YILDIRIM SİNEMA KEYFİ

Arkadaşlarımla okul çıkışı bir gün sinemaya gitmeyi kararlaştırmıştık. Herkes ailesinden izin alacaktı. Beklediğimiz oldu, herkes ailesinden izin almıştı. Bu da hepimizi çok mutlu etmişti. Sinemaya gideceğimiz günü belirledik.

Kararlaştırdığımız güne son iki gün kalmıştı. O günü ipe çekiyordum. O son iki gün de göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş, sinemaya gitme günü gelip çatmıştı. Arkadaşlarımla okul çıkışı sinemanın önünde buluşacaktık. Herkes geldikten sonra sinemaya girdik. Yalnız hangi filmi izleyeceğimizi netleştirmemiştik. Herkes istediği filmin izlenmesini istiyordu. Ben, kura çekebileceğimizi söyledim. Kurada ismi çıkan arkadaşımız izleyeceğimiz filme karar verecekti. Kura çektik. İsmi çıkan arkadaşımızın söylediği filmi izledik. Film çok güzeldi.

Eve geldiğimde anneme izlediğimiz filmi anlattım. Bana filmde nasıl bir çıkarımda bulunduğumu sordu. "Filmde ön yargılı olmanın yanlış olduğundan bahsediyordu anneciğim." dedim. Annem: "Aferin kızım! Sizleri canıgönülden tebrik ederim." dedi. Anneme bu filmi bir arkadaşım sayesinde izlediğimizi söyledim. Önce herkesin kendi istediği filme girmek istediğini, sonrasında ise kura çekmeye karar verdiğimizizi söyledim. Annem herkesin payını dağıtmıştı: "Seni, güzel bir yöntem bulduğun için; arkadaşımızı, güzel bir film seçtiği için; diğer arkadaşlarını da itiraz etmeden bu filmi izledikleri için tebrik ederim."

Hayrunnisa CERİT BÜYÜK SÖZÜ DİNLEMEK

Dışarıda bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağıyordu. Dışarıya çıkmak istiyordum ama annem ıslanıp hasta olurum diye izin vermiyordu. Bu yüzden kapıyı kilitledi ve anahtarı sakladı. İnada binmişim sanki. Anahtarı bulmak için her yeri aradım. Ev alt üst olmuştu. Sonra aklıma annemin çantası gelmişti. Oraya baktım ve aradığımı buldum. Kapıyı açtım ve gizli gizli çıktım dışarıya.

Dışarı çıktığımda fark ettim ki kapüşonlu montum evde kalmıştı. Eve tekrar girsem bu sefer anneme yakalanırım, girmesem bu yağmur beni hasta eder. İki arada bir derede kalmışım. Seçimimi yaptım: Oyun oynamak ağır basmıştı. Sırılsıklam olmuşum. Eve gittim, kapıyı açan annemdi. Onun şaşkınlığını ve verdiği tepkiyi anlatamam. Üstümü değiştirdim ve hemen yatağıma girdim. Çok üşüyordum. Akşama doğru ateşim çıkmaya başladı. Gece, hastaneye gitmek zorunda kaldık. Doktor ilaç yazdı, neredeyse iğne vuracaktı.

O gün anladım ki anneler bir şey söylüyorsa bizi düşünüyor da söylüyor.

Gül KAYMAKÇI PEMBE BİR EV

Pembe bir ev hayalini kurduğum
Mutlu bir aile içinde bulunduğum
Özlem dolu bir mutluluk soluduğum
Bu şehirde, insanları çok seviyordum.

Duvarlarına resimler çizdiğim
Herkesi şakalar saçtığım
Çiçeklerine sular döktüğüm
Bu şehirde, insanları çok seviyordum.

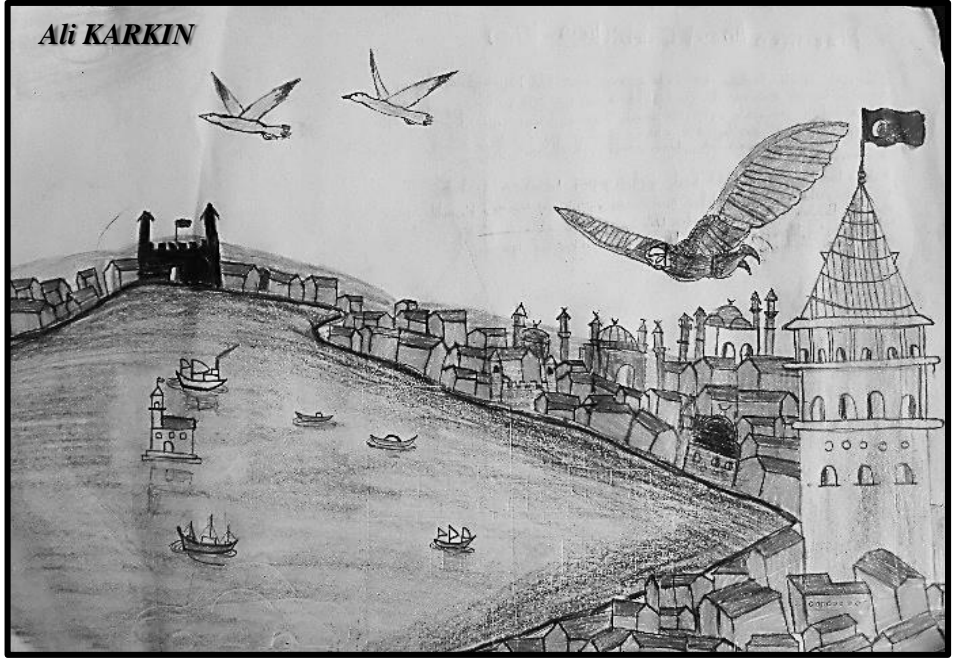
Çocukluğum bir hatıra
Çocukluğum bir yara
Çocukluğum bende bir hasret
Çocukluğum geri gelmeyecek.

Südenur YURTOĞLU
KÖYDE ZAMAN

Sevinçle giderim köyüme.
Çimenler, çiçekler beni bekler.
Oynar dururum üzerinde,
Benim güzel köyüm.

Elmaları dallarında,
Üzümler var bağlarında,
Çeşmesinden akan suyuyla,
Serinletir beni köyüm.

Köyde zaman çabuk geçer,
Bir de bakarsın vakit akşam.
Bir daha geleceğimi bilmek güzel.
Benim güzel köyüm.

Ali KARKIN

Sümeyye YALÇIN
IŞIKSIN

Karanlık dünyama
Işıksın öğretmenim.
Bilginin bekçisi,
Canımsın öğretmenim.

Işıksın yolumda
Kuvvetsin kolumda
Açtın kollarını bana
Canımsın öğretmenim.

Her sözün bir hazine
Bakışın ve sevginle
Kucak açtın
Her birimize.

Kalpten izin silinmez,
Senden başkası övülmez,
Sevginin eşi bulunmaz,
Canımsın öğretmenim.

Esmâ ÖZ
SAKLAMBAÇ

Bir zamanlar mahallelerde yakar top, msket, saklambaç oynayan; mutluluğu bu oyunlarda bulan saf çocuklardık. Yüreğimiz hâlâ saf. Fakat İnternet'in mahkûmu olmuşuz bir yerde. Ötede beride İnternet'e yakasını kaptırmayan çocuklar da görmek mümkün. Ne mutlu! Ancak bunlar azınlıkta. İşte, asıl çocukluğu onlar yaşıyor.

Şimdilerde çoğu anne baba, çocuğunun başına dışarıda bir şey gelir diye onları dışarı çıkarmayıp bilgisayara, akıllı telefonlara, tablete yönlendiriyor. O kadar ki artık 3 yaşındaki çocukların bile akıllı telefonlarla oynaması olağan karşılanıyor. Aslında onların sanallığa değil gerçek arkadaşlara, sokaklarda gezip tozmaya, dışarının havasını solumaya ihtiyaçları var. Ama aileleri, onlara verdikleri zararın farkında değil.

Eskiden misafirliğe gideceğimiz zaman anne babamıza: "Orada oynayabileceğimiz çocuk var mı?" diye sorarken şimdilerde "Orada İnternet var mı?" diye soruyoruz. Yaşitlarımızla yan yana iken birbirimizden uzakta kalıyoruz.

İnanıyorum ki benim gibi birçok kişi, hâlâ, o eski günlerde üstümüzü başımızı kirleterek oynadığımız oyunları özlüyor. O zamanların sıcaklığını özlüyor.

Hasan ERCİGEZ
ŞAKA MIYDI?

Bir gün lunaparka gidecek olmanın sevinciyle yola koyulduk. Her şey yolunda iken birden arabamız yolun ortasında kaldı. Kenara çektik. İlkini ne olduğunu anlayamadık. Sonra benzin ikaz lambasını görünce arabada benzin olmadığını anladık. Ben, annem ve kardeşlerimin yanında beklerken babam bir benzin istasyonu bulmak ümidiyle yanımızdan ayrıldı. Neden sonra elinde bir bidon benzin ile babamı gördük. Benzini aktardık. Ama korktuğumuz başımıza geldi: Arabamız yine çalışmıyordu. Babam ne yaptıysa yaptı, bir tamirci bulup getirdi. Fakat bizim arabamız aklına koymuş bir kere bizi yolda bırakmayı. Akşama kadar orada kaldık. Ne mutlu ki şehirden uzak bir yerde değildik o sıra.

Arabadan pek anlamayan dayım arabanın etrafında dolanırken egzoz deliğinin bir cisimle tıkanıp kaldığını gördü. O cisim oradan çıkardıktan sonra babam, kontağı tekrar çevirdiğinde araba çalıştı. Anlaşılan biri bize kötü bir şaka yapmıştı.

Günün ilerleyen saatinde lunaparkın yalnızca yanından geçtik. Uzaktan da olsa görmüştük lunaparkı.

Yağmur YANIK

Berire AKDAĞ UZAKLARA BAKIYORUM

Uzaklara bakıyorum,
Çok uzaklara...
Pencereden çıkardım kafamı
Huzur bulmak için,
Uzaklara bakıyorum.

Gözlerimin gördüğü
En son noktaya.
Karşı gökdelenin duvarına,
Uzaklara bakıyorum (!)

Uzanan koca betonların,
Arasından sızan bir ışık için
Sallıyorum kafamı oraya buraya
Uzaklara bakıyorum (!)

Aslında pencereyi açıp
Çınar ağacının dallarına atlamalıydım.
Çimlerde top oynayıp
Komşu teyzeyi kızdırmalıydım.

Önceden doğa yanımızdaydı,
Yaşam güzeldi, diyorsunuz.
Neden bize
Beton hayat bırakıyorsunuz?

Herkes alsın eline balyoz
Yıkalım aramızdaki beton duvarları.
Bir ağacın kavuğunda,
Buluşalım hepimiz.
Uzaklara bakalım uzaklara...

Ecem Su BOZKURT SONBAHAR

Hazan...
Hava kızıl.
Yapraklar bir bir yere koşuyor.
Güneş iyceden iyceden batıyor.

Biraz sert bir rüzgar var,
Esiyor kavuruyor ağaçları.
Bir hüznün var doğada
İlkbahar gelene kadar.

Gamze KILIÇ DEĞERİNİ BİL

Yüzünü yıkamaya gitmeniz sadece on saniye sürerken yatağa bağlı bir ömür yaşayanlar var, tüm manzarası tavan olanlar... Şükret, ayakkabını giyebildiğin bir ayağın var. Senin geç kaldı diye kızarak bindiğin otobüse uzaktan bakıp iç geçiren tekerlekli sandalyedeki o adam var. On saat uyuyup işyerinde hâlâ esnerken, gece, çocuğunun başında hiç uyumadan bekleyip o sabah ilaç parasını denkleştirmek için nasibini arayan işsiz babalar var. Sen annenin önüne koyduğu yemeğe burun kıvrırken pazar dağıldığında çürük domatesleri toplayan kimi anneler var.

İsyan etme arkadaşım! Annesiz var, babasız var. Kıymet bil, her şeyin kıymetini bil. Her nefsin tadacağı bir ölüm var. Sen bugün uyanırken nefesini yastığında bırakan var.

Şükret arkadaşım, bir şükürden uzak kalanlar var. Sen yeter ki şükret!

Hüseyin KIRKBEŞ KÜÇÜK DOSTUM

Eve ekmek almak için dışarıya çıkmıştım. Bisikletimi aldım ve yola koyuldum. Bakkaldan ekmek aldım. Evin yolunu tuttum. Kapının önüne gelince bir kedi önüme çıktı. Bisikletimin freninin tutmadığını bildiğim için direksiyonu sağa yönelttim. Hâliyle yere düştüm. Kolum ve başım kanıyordu. Yere düştüğümde o kedi birden yüzüme doğru zıpladı. İlk başta korktum ama kedinin kötü bir niyeti olmadığını anladım. Çünkü kedi kanayan başımı yalıyordu. Yani yardım ediyordu. Bu kedi diğer kedilere benzemiyordu. Normal bir kedi kendisine yaklaşan birini gördüğünde oradan kaçır. Ama bu hayvan böyle yapmadı.

O sırada bu hayvanla dost olabileceğimi düşündüm ve bisikletimle birlikte onu da yanıma aldım. Evimizin bahçesinde onunla oynadıktan sonra yatma vakti geldiğinde onu bodruma götürdüm. Önüne yiyecek bir şeyler koydum. Tabi ki yanına küçük bir fener koymayı da ihmal etmedim. Küçük bir dost edinmenin verdiği sevinçle rahat uyudum. Sabahki ilk işim kediye bakmaktı. Bodruma indim, kediye baktım. Ortalıklarda görünmüyordu. Korkmuştum, üzülmüştüm de. Anlaşılan bir yolunu bulup kaçmıştı buradan.

Bir sonraki pazar günü çabuk gelmişti. Annem:

– Hüseyin! Haydi, ekmek al da gel, dedi.

– Biraz sonra giderim anne.

Yola çıktığım vakit bir kedi ardıma takıldı. Neden sonra iki kedi oluvermişlerdi. Dikkatlice baktığımda bu kedilerden küçüğünün benim dostum olan kedi olduğunu gördüm. Bu kez yanında annesi vardı. Bu demek oluyor ki küçük dostumu tek başına yanıma alamayacaktım. Çünkü annesi ele avuca sığmayan kedilere benziyordu, bizi biraz uzaktan gözlüyordu.

Ne olursa olsun bir canlıyı anne ya da babasından ayırmanın doğru olmadığını bildiğim için küçük dostumu yanıma alamadım.

Helin Mercan ACAY UMUT

Umut, içimizde yeşeren koca bir ağaca benzer. O ağaç, köklerini kalbimizin en ücra yerine sımsıkı dolamıştır. O çınarı kimsenin devirmeye gücü yetmez. Bazen o ağacın yaprakları sararacak, dökülecek ama tekrar eski yeşiline dönecektir.

Umut: dört harf, iki hece. Basit ve kısa. Fakat görüldüğü gibi değil. O kelime insanın içinde koca bir kasırga yaratıyor. Umutsuz insan olmaz, tıpkı yapraksız ağacın olmayacağı gibi. En kötü anlarda bile “belki bir umut” demek o duygunun ne kadar güçlü olduğunun ispatıdır.

Hepimiz umudumuz kadar varız, güzeliz ve özeliiz. Bu yüzden umut etmekten ve umudumuzu diri tutmaktan vazgeçemeyelim!

İMTİYAZ SAHİBİ

Fehmi ALCAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Özkan ÇETİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Özkan ÇETİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Esin BİLGİN

YAYIN KURULU

Aynur MELEK ÖMÜR

Recep BÜYÜKGEDİKLİ

Rumeysa ERYILDIZ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK BEKİR YILMAZ ORTAOKULU

Yıldırım Beyazıt Mah. Mehtap Sok. No 1 Çubuk

0312 837 68 48